

Dumnezeu nu cere adorare (închinare)

Ioan 4

Willem Johannes Ouweneel

© SoundWords, Online începând de la: 04.10.2020, Actualizat: 04.10.2020

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Remarca redacției:

Articolul acesta a fost redactat de autor înainte de anul 2000. El nu redă neapărat părerea actuală a autorului, deoarece în ultimii ani autorul și-a schimbat foarte mult gândurile pe anumite domenii. Cu toate acestea am preluat articolul acesta deoarece el redă foarte bine părerea redacției.

Versete călăuzitoare: Ioan 4

Ioan 4.23: Dar vine ceasul, și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr. Pentru că și Tatăl caută astfel de închinători ai Lui.

(Extras dintr-o prelegere)

Dumnezeu nu cere de la noi nici o adorare. Probabil aceasta sună ciudat, dar este așa. Dumnezeu a cerut de la oameni timp de 4000 de ani. Mereu El a făcut cunoscut oamenilor din nou cerințele Sale sub tot felul de forme posibile, ca să vadă dacă omul va asculta. El a privit din cer spre pământ ca să vadă dacă este cineva care să facă binele și să asculte de glasul Lui și care să aibă în inima lui dorința să facă voia lui Dumnezeu, să-I slujească și să I se închine. Însă El nu a găsit pe nimeni, care să trăiască pentru El în felul acesta.

Dumnezeu i-a cerut lui Adam, și Adam a căzut. Dumnezeu l-a lăsat pe om să meargă pe drumul lui în libertatea conștiinței și urmarea a fost potopul de păcate. După aceea Dumnezeu l-a pus pe Israel sub Lege, și Israel a căzut. Dumnezeu a făcut toate încercările posibile, până când după 4000 de ani s-a arătat definitiv că omul nu era capabil să facă ceva de care Dumnezeu putea avea plăcere. Toate cerințele adresate omului erau zadarnice.

Ce a făcut Dumnezeu apoi? A nimicit El pe oameni? Nu, Dumnezeu Însuși a împlinit cerințele! Tot ceea ce Dumnezeu avea de cerut de la om, a împlinit El Însuși pe crucea de pe Golgota. Acolo tot ce El avea de cerut de la un om, a cerut de la un singur Om despre care Dumnezeu, atunci când El a privit din cer în jos spre El, a putut spune: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Mi-am găsit plăcerea”, și Dumnezeu a cerut de la El, Singurul care nu a căzut sub sentință, tot ce Dumnezeu avea de cerut de la tine și de la mine în mod legitim. Și de ce a făcut Dumnezeu aceasta? Pentru că Dumnezeu, Revendicatorul legitim, voia să devină marele Dătător! După ce Dumnezeu a cerut totul de la om și nu a primit nimic, El a adresat revendicările Sale Domnului Isus. De ce? Deoarece Dumnezeu, care odinioară era un Revendicator, putea deveni un Dătător milos pe baza a ceea ce a avut loc pe cruce. Am citit aici cum Domnul Isus întâlnește la fântână pe femeia samariteancă și îi spune, atunci când ea este uimită de dorința Lui de a primi apă de la ea: „O, femeie, dacă ai ști ce este Darul lui Dumnezeu, dacă ai ști ce are Dumnezeu de dat!”

Aceasta era ceva cu totul nou. Noi cunoaștem acum aceste cuvinte pe de rost, însă atunci era ceva cu totul deosebit, că era un Dumnezeu care Se pleca spre oameni precum era această femeie samariteancă păcătoasă, ca să-i dea ceva – un Dumnezeu care până atunci a cerut numai. Ce este deci taina acestui Dar al lui Dumnezeu? Domnul Isus adaugă: „dacă ai fi cunoscut Cine este Cel care-ți zice: «Dă-Mi să beau»”. Domnul Isus nu spune: „dacă ai ști cine sunt Eu”, ci El spune: „Dacă ai ști cine este Cel care șade la fântână, obosit și însetat, și

care cere o înghițitură de apă de la o femeie samariteancă păcătoasă; dacă ai ști că Dumnezeu, Fiul, a coborât în chip de rob aici pe pământ și că El S-a smerit așa de mult, că poate fi obosit, că poate șede însetat la o fântână, ca să-Și potolească setea, este dependent de o femeie samariteancă stricată. Aceasta are loc atunci când Dumnezeu începe să dea; atunci El dă direct din inima Lui. El L-a dat pe El, pe singurul Fiu al Tatălui, care era la sânul Tatălui. Ah, dacă ați cunoaște darul Tatălui!”

Prin har cei mai mulți dintre noi sunt credincioși. Dar cunoaștem noi cu adevărat Darul lui Dumnezeu? Înțelegem noi ce înseamnă că Domnul Isus, Fiul Tatălui, Creatorul cerului și pământului, a venit aici pe pământ în smerenie adâncă, așa că El putea să roage pe această femeie păgână, păcătoasă să-l dea puțină apă? Dacă am ști ce înseamnă că Dumnezeu *dă!* De aceea înțelegem că Dumnezeu nu poate cere adorare (închinare) de la noi, ci, așa cum vom vedea mai târziu, că Tatăl *caută* închinători. El nu îi cere, ci Tatăl dorește închinători. El dorește să-i aibă pentru inima Lui. Tatăl nu cere, căci Dumnezeu a cerut pe crucea de pe Golgota tot ce El avea de cerut. Acolo El Însuși Și-a pregătit adevărata închinare. După ce Dumnezeu a cerut oamenilor timp de 4000 de ani, ca ei să-L glorifice, să l se închine, în cele din urmă El Însuși S-a glorificat în Fiul, și anume într-un fel minunat, precum nici un om, dacă ar fi vrut, nu ar fi putut face aceasta vreodată. Acolo Dumnezeu a fost glorificat în ceea ce El este cu adevărat.

Tradus de la: [Gott fordert keine Anbetung](#)

Traducere: Ion Simionescu